

Pirmas skyrius

Tobula vieta vakarėliui

– Negaliu patikėti, kad tėvai neleidžia mums surengti Helovino vakarėlio, – pasakė Žasmina savo geriausiam draugui Tomui. – Jie pažadėjo! Kaip galėtų nesilaikyti žodžio?

Buvo ketvirtadienio vakaras prieš rudens semestrą spalio mėnesį. Vaikai miške Žasminos tėvų ūkio pakraštyje vedžiojo jos aviganį Skajų.

– Ar jie tikrai pasakė „ne“? – paklausė Tomas.

– Tikrai. Mama išsigynė, kad žadėjo. Sakė, nieko apie tai neprisimena ir yra labai

užsiėmusi. O tėtis pridūrė, kad namai vis dar sujaukti po Manu gimtadienio.

– Bet juk tai ne tavo kaltė, – tvirtino Tomas.

– Būtent! Juk ne aš išliejau maistinius dažus ant kilimo ir ne aš padegiau lėlių namus.

– Tai neteisinga, – papurtydamas galvą užjaučiamai burbtelėjo Tomas.

– Kažin, ar galėtume jį surengti pas tave? – vildamasi paklausė Žasmina.

– Deja, nėra jokios galimybės, – purkštelėjęs ištarė Tomas. – Mama sakė, kad jai pakanka reikalų ir be daugybės visame name siautėjančių vaikų.

Žasmina paspyrė krūvą apdžiūvusių rudeninių lapų, ant siauro takelio išžarstydama šakeles ir riešutus. Miškas „Ažuolų“ ūkio pakraštyje – mėgstamiausia mergaitės vieta. Šiuo metų laiku čia ypač gražu, kai tarp lapų ant žemės blizga kaštonai ir šmėkščioja mažos rudos gilės. Ruduo čia pražysta spalvomis – gyvatvores papuošia putlios mėlynos dygiosios

slyvos ir žvilgančios raudonos bugienio uogos, o tarp samanotų medžių šaknų pridygsta keistų šungrybių.

Skajui čia irgi patinka. Bėgdamas taku priekyje vaikų jis linksmi vizgino papurusią uodegą puldinėdamas prie lapų krūvų ir apžiūrinėdamas triušių urvus, o vienu metu dingo tarp medžių.

– Skajau! – šūktelejo Žasmina, jam ilgai nepasirodant.

Skajus neatbėgo. Po minutės Žasmina dar kartą jį pašaukė.

Vaikai girdėjo, kaip šnara nukritę lapai ir traška lūžinėjančios šakelės. Akivaizdu, kad jis smagiai leidžia laiką.

– Jis apsimeta kurčias, – pyktelejo Žasmina. – Eime paieškoti.

Atokiau nuo tako miškas buvo tarsi paparčių ir dygliuotų krūmų raizginys. Žasmina ir Tomas atsargiai skynėsi kelią per juosmenį siekiančius brūzgynus stengdamiesi, kad spygliai neužkabintų džinsų.

Galiausiai vaikai išėjo į miško pakraštį, iš kur atsivėrė laukai, besidriekiantys iki pat Pietų Anglijos Daunso aukštumų. Raudonai liepsnodama už kalvų leidosi saulė. Miške darėsi pilka ir niūru.

– Gal jis toje senoje daržinėje? – spėjo Tomas.

Lauke palei mišką stovėjo apgriuvusi daržinė. Ji nepriklausė Žasminos tėvų ūkiui. Atrodė, tarsi kokį šimtą metų ja niekas nebesinaudojo. Sienose žiojėjo dideli plyšiai, nes lentos buvo sutrūnijusios arba kabojo visaip išsikraipiusios. Čerpinis stogas buvo įsmukęs ties viduriu, o nuslydus kai kurioms čerpėms jame juodavo skylės. Sienas buvo apraizgiusios gebenės, o aplink vešėjo dilgėlės, dygliuoti krūmai ir apskurę krūmokšniai.

Perlipę per tvorą miško pakraštyje Tomas ir Žasmina nuėjo daržinės link.

Staiga virš galvos pasigirdo skardus vaiduokliškas ūktelėjimas, ir vaikai net pašoko išsigandę.

– Kas tai? –

sušnibždėjo

Tomas.

– Žiūrėk! –

aiktelėjusi parodė

Žasmina.

Prieblandoje atrodanti vaiduokliška
balta link jų skrido liepsnotoji pelėda. Tyliai
prasklendusį virš vaikų galvų ji išnyko medžių
šešėliuose.

– Oho, – nusistebėjo Tomas, kai pelėdos
jau nebesimatė. – Nuostabu.

– Įspūdinga, – pritarė Žasmina. – Tokios
dar nebuvo mačiusi. Juk jos sparnai
plasnodami neskleidė jokio garso, ar ne?

– Tikriausiai medžioja, – paaiškino
Tomas. – Gal tai ji taip garsiai ūktelėjo?

– Taip, – patvirtino Žasmina. – Esu
girdėjusi tą garsą, ir tėtis sakė, kad tai –
liepsnotoji pelėda.

Dabar jie jau buvo prie senosios daržinės.

– Skajau! – pašaukė Žasmina.

Viduje kažkas sučežėjo, ir linksmi vizgindamas uodegą iš ten išsoko Skajus.

– Geras šuo, – taršydama jo minkštą kailį pagyrė Žasmina.

– Tik pažiūrėk, – ištare Tomas, atidaręs daržinės duris. – Ar esi buvusi viduje?

– Ne, – glostydama Skajui švelnias ausis atsakė mergaitė. – Ten tikriausiai pilna žiurkių.

Žasmina mylėjo visus gyvūnus, bet mintis apie žiurkes nebuvo viliojanti.

– Eikš, pažiūrėkim, – paragino ją Tomas.

Prasibrovusi per brūzgynus Žasmina prisidėjo prie jo, o iš paskos atsekė ir Skajus.

Daržinė buvo visiškai tuščia. Grindys nešvarios – nuklotos gyvulių ir paukščių išmatomis. Per visą pastato plotį driekėsi didžiulės grubiai aptašytos sijos, laikančios stogą. Žasmina nustebo pamačiusi, kad vienintelio lango stiklas vis dar nesudužęs.

Apžvelgusi blankią, tuščią erdvę ji iškart pamatė ne tik seną nešvarią daržinę. Mintyse prieš jos akis sušvito moliūgų žibintai, nuo sijų svyrančios girliandos, Helovino tema puošti keksiukai, kačių ir pelėdų formos sausainiai.

– Tomai! – degdama nekantrumu, atsisukusi į berniuką šūktelėjo ji. – Juk tai puiki vieta Helovino vakarėliui!

– Būtų *tobula*, – išpūtęs akis pritarė Tomas, – bet tai ne mūsų daržinė.

– Na ir kas? Savininkas gyvena Londone ir jam visai nesvarbu.

– Bet tėvai mums neleis.

– Taip, – sutiko Žasmina, – niekada neleis. Todėl vakarėlį turėsime surengti slapta, ar ne?

